

Hiányos FIASÍTÁS

Modra.
Este, anyám lakásában a Dukelskán.
A bérház lakóinak jegyzékében csupa férfinév. Családfők.
Anyám egyedül él a lakásban. Mindig is ő volt a családfő. Még ha a férjei időnként más-
ként gondolták is. Anyám zárkózott fajta, beszéde mégis határozott, forte. A két lánya
diminuendo...

Hósnőnk nyugalmat nem lelő ujjai egymásnak feszülnek, hogy aztán szétválhassanak,
megint össze, megint szét, de a mondott személy élete mégis mintha barna szemében össz-
pontosulna. Asztaltársait elszórakoztatja, sőt megnevetteti, időnként határozottan szellemes,
de nem tud szabadulni az érzéstől, hogy ez csak egy próba, valami jelentősebb alkalomé, egy
olyané, amely talán nem is jön el soha. Humoros szerepekben nyújtja a legjobb alakítást.

Anya beteg. Úgy röppenek össze a lakásában, mint a fecskék. Naponta viszik sugárra,
hetente egyszer kemoterápiára, aztán rosszabbul van anya, mennek soron kívül is. A saját
életüket most lapszélre tolták. Anyjuk betegsége mindkettejüket beszípiantja. Ők hár-
man figyelmesek és jók egymáshoz, meglágyult, szebb lett az életük az egymás iránt ta-
núsított figyelemtől.

Egyszeriben más a szaga a világnak.

Holnap megy először iskolába a lánya. Ő meg diót szed a kertben. Dúdolgat közben.
Mennyi mindent tudna mondani a gyerekeknek a szeptemberről meg az iskoláról! Az any-
jánál ül naphosszat, és mikor este hazatér, nem mond a kislánynak semmit. Nem mond-
ja el, hogyan fújta át anya egy nappal szeptember elseje előtt fehér festékkal a cipőt, ame-

lyet hősnőnkől a húga örökölt meg. És hogy a folyosóra mindig ki volt készítve az új pár, amit anya majd a következő évben fog befűjni.

Miközben a húga duzzogott, hogy ő nem kapott új iskolai cipőt, hősnőnk mosolygott, és irigyelte tőle a fehér festéket. Az ő cipője újszagú volt, a testvéréé meg festékilletű.

Szeptemberben mindkettejük keze fekete volt a diótól, és anya citrommal pucolta le a feketeséget.

A zsenge dió illatában kesernye, kis izzadságszag, a beléről le kell hántani a fehér, hártyszerű héjat. Annak is jó a szaga.

A gesztenyének nem jó, a gesztenye szúr.

A fiúk másztak fel a fára, ők pedig ott álltak alatta, kifordult nyakkal navigáltak.

– Ott, meg ott is, azt az ágat rázd meg!

Szúrós kis sündisznók hullottak a földre, cipősarokkal, kövel boncolták fel; általában két nagy gesztenye gurult elő belőle, meg a közjük szorult harmadik, aprócska, laposra horpadt. Modrában a Gaštánkán lehetett gesztenyét szedni, aztán még a Hollerungačkán túl, Harmónia felé, és a Hamrštíl alatt is volt két fa. Alattuk öreg szőléskalyiba, teteje nincs már, bodza – Modrában hularnak mondják – meg csalán nő belőle, náluk is magasabbra. Valamikor régen felakasztotta itt magát valaki, mondta tatkozó, elvitték hát az „ő” hamrštíli gesztenyefáihoz a többi gyereket is, hogy az akasztott emberrel ijesztgessék őket. Gyakran előfordult, hogy olyan meggyőzően adták elő a hűgával az akasztott ember történetét, hogy még mielőtt a végére értek volna, maguk is ordítva futásnak eredtek, és rohantak a többiekkel együtt hazafelé.

A gesztenyének nincs jó szaga. A színe viszont gyönyörű. A vadgesztenyét a parkban szedték, és a rajzórakon hurkapálcikalábon ingadozó állatseregletet gyártottak belőle. Később már nagyban szedték. Gyógynövény.

A tornatanárok mérleggel álltak a földszinti folyosón, és lemérték szépen a gesztenyét, hogy lehessen tudni, melyik osztály mennyit adott le, melyik mennyire volt szorgos. Soha nem kaptak érte semmit.

A tanárok néha kiválasztottak pár gyereket, hogy segítsenek az alagsorban lemérni és nagy robajjal zsákokba tölteni a termést. A zsákokba könyökig fúrhatta az ember a karját, sima volt a gesztenye, hűsítő és jószagú.

Ősszel sárga varádics virított az utak mentén. Szedtek belőle a lakásba, a pókok ellen. Olyan erős szaga volt, hogy két nap után mindig kidobták.

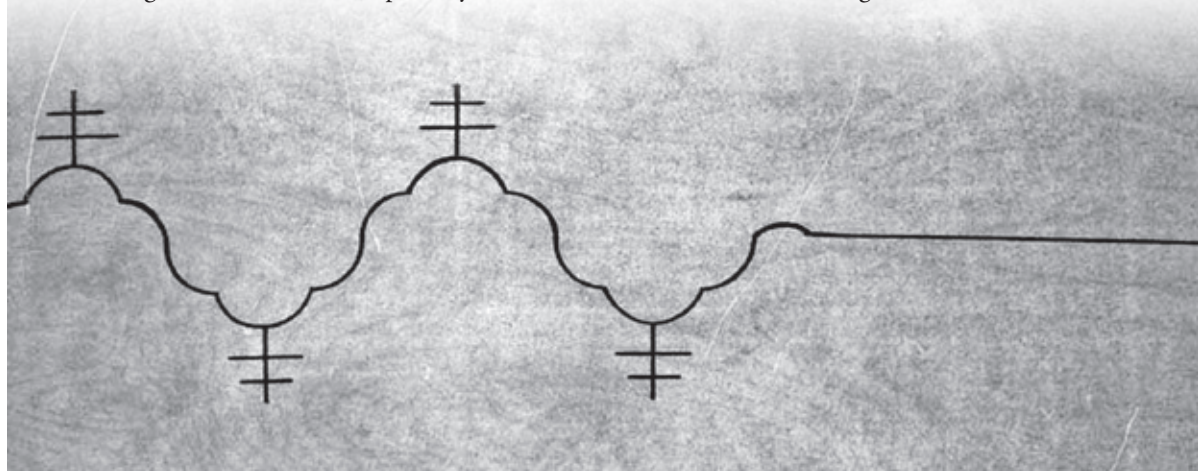
A varádics színe, akár a napé, kivilágít a modrai járdák mentén húzódo porlepte árkokból. A katángkórónak is jó szaga van, de csak ha megmorzsolja az ember az ujjai között. Estére elvirágzik, de reggel kinyitja a szemét, és várakozik újra. És a here, tényleg, hát a here is jószagú. És gyógynövény. Vöröshere, egy pajzán sóhajjal.

Ősszel minden háznál befőzés volt. Csörömpöltek a befőttesüvegek a kredencben, zörögtek a fiókok, folyt a kutakodás a dunsztosüvegek teteje után. Forrt az ecetes felöntőlé, a konyhába lépve azonnal megcsapta az ember orrát, nem sok kellett hozzá, hogy kicsorduljon összeszaladó nyála. Bárcsak beledugdoshatná az ujját!

Az anyjuk szilvát főzött be, Katka nénjük szilvát főzött be, a szomszédok szilvát főztek be...

Modra ősszel labirintussá változott, szilvaszag lengte be minden ösvényét, és ez a szag elkísérte hősnőnket, bármelyik barát nőjéhez ment is.

Almát és körtét is főztek be, terjengett a szegfűszeg illata, a földön lépten-nyomon apró fekete magok hevertek, az ablakpárkányokon utóérrett az alexanderkörte meg az utol-

só, még zöldes paradicsomok, száradt a hagyma, a fokhagyma meg a cseresznyepaprika, amelyikből pergett a mag, s ha az ember elfelejtette megmosni a kezét, legalább két napig csípett az arca, ha hozzányúlt.

Csalamádét is csinált az anyjuk, hatalmas pléhlavórban letakarva várta a misling az erjedést, addig kóstolgatták a hűgával, míg be nem eresztették a konyharuha alá az összes muslincát.

A muslincák szeretik a szeptembert. Olyankor jön el az ő idejük. Érik lassan a tök, hogy aztán fokhagymásan megsüssük; anyánk lecsót főz, szétmeregati a befőttesüvegekbe; a kertekben vermet ásna – Modrában krecht –, hogy aztán eltemessék bele a földből kiásott zöldséget.

A szeptember jószagú. Tücskök cirpelnék, a fák elengedik első leveleiket, eső utáni illatuk csípi az orrot. Jó lenne befőzni és megenni! A szeptember gomba- és gombafonalszagú is, mohaszagú, nedves erdőzugszagú, az őzláb elhajított dobótányérként ül a magas fűben; ha kisütik, tömény erdőesszencia csordul le az első harapásnál az ember állán, egy semmi másra nem hasonlító illat.

Náluk, Modrában a szeptembernek leginkább szőlőillata van. Hősnőnk autóban ül, amely lassan döcög egy szőlővel teli szüretelőkáddal megrakott óriás utánfutót vonzó teherautó, traktor vagy lovas kocsi mögött; édes csíkot húznak maguk után, olyat, mint amikor az autók motorjából csorog a benzin vagy az olaj. A modrai autókéből must csorog.

Időnként cukorrépa van az utánfutón, göbös, rászáradt a föld, még hogy cukor, ebből? Lassít az ember, tudja, hogy szeptember van, löki kifele a föld a kincseit, a tökéken súlyos fűrtök csüngenek, a szőlőben cakkcakkolnak a szüretelőollók, ragadnak az ujjak, a tenyér, és ideröppent lakomázni az összes méh meg darázs. Hol itt, hol ott bög egy gyerek, akit megcsípett valami, édes szőlővel fogják be a száját, nyalogatja felváltva a bogyókat meg a csípését, otthon ecetbe dugja a kezét az anyja.

Zörögnek a szüretelőkádad, pucolják a hordókat, töltik a prést, a férfinép spekulál, találgatja, milyen lesz a cukorfok, örvendeznek, átkiabálnak a szomszédnak, hogy na mennyi?

Hősnőnk kiskorában mindig ott üldögélt a temető kapuja előtt az öreg Kollár bácsi, a hajdani pék, s ha megkérdezték tőle:

– Duzzad-e már, Kollár bácsi? – mármint a szőlő szeme, nevetett, és azt mondta:

– Duzzad hát, odabe' a gatyában!

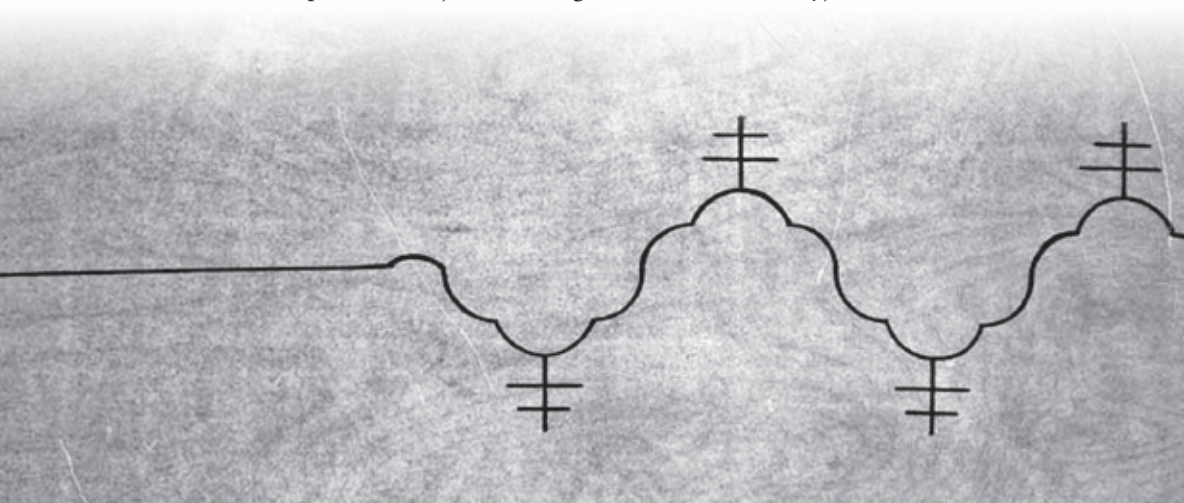
Tízórára minden gyerek zsíros kenyeret vitt meg egy fűrt szőlőt, s cserélni annyit tett, mint megkóstolni egy más fajtát. Szüretkor illatos leves főtt, benne vajpuha bab és csikmák, a végére meg libát vagy kacsát sütöttek.

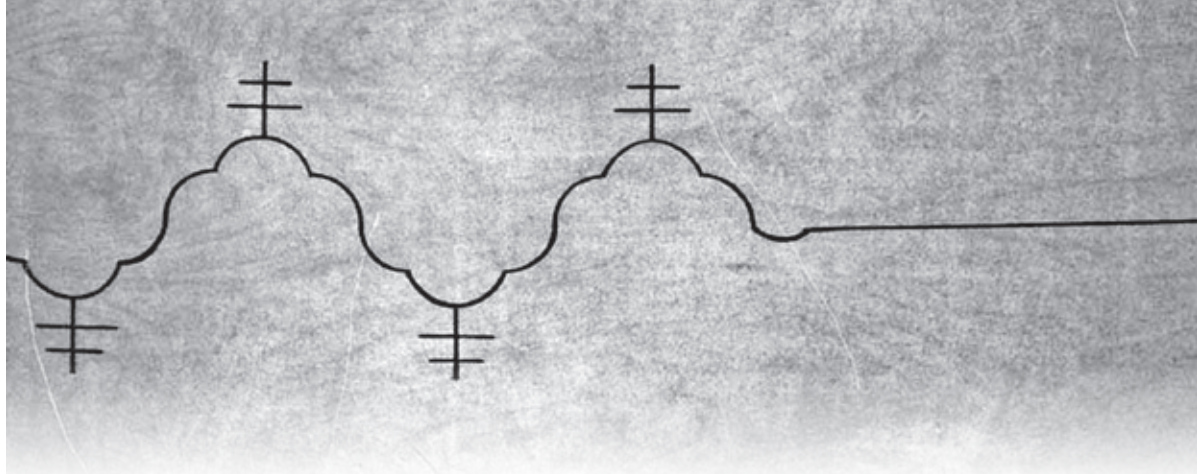
Szeptemberben olyan szag volt Modrában, mint a mennyországban.

Ők meg mind olyan kicsik voltak még. Volt, aki új cipőben, de a váltópapucsá mindekinék új volt; a tantermek frissen festve, az ablakok tisztára mosva, a tanító nénik mázsaszám kapták szeptember elsején a virágot, dália, őszirózsa meg az össze többi frinfranc, ami szeptemberben nyílik a kertekben. Szeptember elsejének reggelén olyan volt a modrai főtér, akár egy virágpiac; csokrot cipeltek a diótól fekete ujjú, ünneplőbe öltözött gyerekek, vagy épp akkor vették az út mentén ácsorgó alkalmi kofáktól, hogy a virággal és a bennük lüktető szünidei élményekkel meneteljenek tovább az iskola felé. A kisebbek cipője frissen fehérre fújt, a nagyobbaké új, sőt vadonatúj, pillangós masnira kötve.

Az iskolatásákban zöldség- és szőlőillat, vadonatúj nejlon fűzetborítók szaga.

Szeptember elsején este margóztak, s közben az anyjuk szilvát tett el.

Szeptember elsején Gabika Šebováéknál, Marika Kadlečíkováéknál és Elena Zverinováéknál is margóztak, és az ő anyáik is szőlőt, almát vagy szilvát tettek el.

Tatkó gombászni járt, kosárszám hordta haza a tuskógombát, a galambgombát meg a tinórut, az anyjuk nem győzte befőzni az apraját és kisütögetni az őzlábat, amely kalapként borult a többi gomba fölé a kosárban. Végül már tukmálták a szomszédoknak meg a rokonságnak, tatkó meg csak gombászott és gombászott, néha magával vitte őket iskola után az erdőbe, fehér térdzoknijukra füvek és szúrós kis göböcskék tapadtak, trikójuk szeder levétől fekete, és este az ágyban, elalváskor jutott csak eszükbe, hogy mintha lett volna valami lecke is feladva.

Szeptemberben golyóztak. Modrában úgy mondták, hogy ramorkázás. Dobós, gurítós, kidobós, box habana, pontosan meghatározott szabályokkal. Csapatostul állták körül a cipősarokkal vajt, mélyre kotort és olyan simára egyengetett lyukakat, amilyen simák csak a szenteltvíztartók szoktak lenni a templomban. A lyukak körül a föld le volt döngölve és olyan tisztára sepregetve, mint a régi konyhák földes padlója. Az ácsorgók között olyanok is akadtak, akik nem játszani, csak kibickedni jöttek, mint francia öregurak a petangozóknak a Szajna vagy a Rhône partján.

Az üveggolyó volt a legértékesebb. Olyan értékes volt, hogy játékba nem is nagyon került, csak parádézott vele a gazdája, míg valaki el nem lopta tőle, hogy aztán ő parádézzon vele tovább pár méterrel és néhány lyukkal arrébb.

Sötétedésig játszottak, aztán kikiabáltak az anyák az ablakból a gyerekeiknek, hogy vacsoraaaaa.

A húga meg ő egy órával visszaállították az óráikat, néha kettővel, és játszottak, játszottak az utolsó golyójukig, hogy aztán bömbölve szaladjanak haza, részint a vereség, részint meg amiatt, mert tudták, hogy kapnak a fenekükre.

A sötétbe kiáltott vacsoraaaaa is jószagú volt.

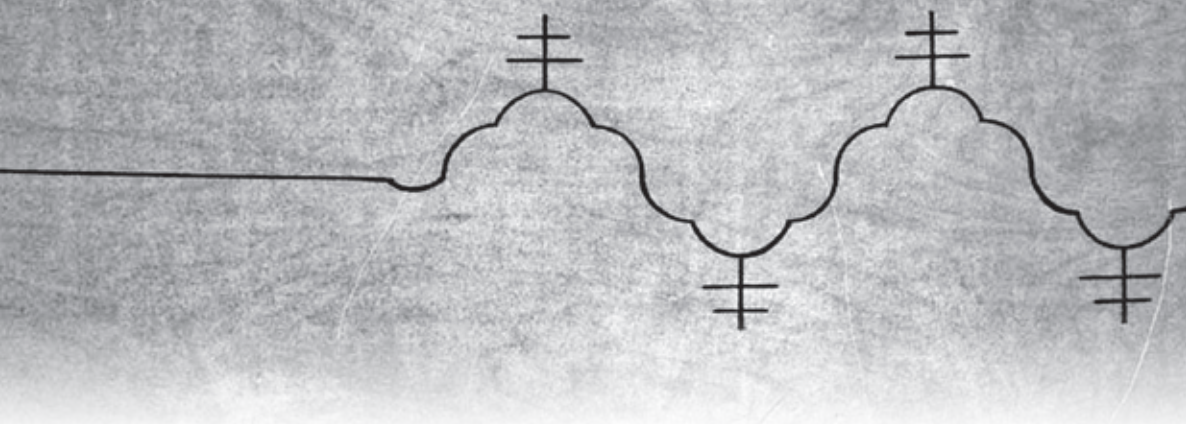
A lakótelepen minden rájuk váró vacsora jószagú volt, és jószagú volt az erkélyeken száradó ruha; Trautenbergová néni a padon ülve kiskéssel almát eszegetett, s ha a lyuknál valaki örömeiben vagy kétségbeesésében felkiáltott, mindig megkérdezte, hogy na mellik vezet?

A sötétben nem látszottak a golyók, le kellett hozzájuk hajolni, egész a földig, nedves szaga volt a földnek, és egyre hidegedett; éjszaka pöccintgetni a golyót, az volt a legjobb.

Szeptemberben kidobóst játszottak, ipiapacsot – Modrában opaxirka –, gumiztak és ugróiskoláztak. Vagy ugróköteleztek, számolták, mennyi előlről, hátulról, és a végén, kart és kötelet összekeresztelve, meg kellett ugrani a tojást.

Néha azt álmodta, hogy futva, ugrókötelezve megy az iskolába. Ugrókötelezni, azt szeretett a legjobban. A vállán lezserül átvetett kötéllel odaoldalgott az ugróiskolázókhoz, és próbált valakit átcsábítani magához. Az ugróiskolát csupa kisgyerek játszotta, de neki mindegy volt, ki ugrál vele. Most nem lehet, most nem ugrókötelezünk, hajtották volna el a kicsik, de ő kitért, míg csak nem sikerült a csábítás, és el nem ment vele valaki ugrálni. Vagy ott ugrálta mellettük a tojásformát, és hengegett, hogy megugrott már belőle százat, na ki tud többet. Ha az ember ugrókötelezik, por kavargó körülötte. Jószagú. A rövidáruboltban kapható új guminak is jó szaga van, és tiszta fehér, míg el nem kezdenek rajta ugrálni.

Ugráltak és gurították a golyót, és elment mellettük tatkó, kosara gombával teli, a tején őzláb, aztán nyílt az ablak, az anyjuk kikiáltott, hogy vacsoraaaaa, és ők visszaállították az óráikat.

Máskor meg üres kosárral állt meg mellette tatkozó, és ahogy ő csábította a kicsiket ugrókötelezni, úgy csalogatta őt is az apja gombászni. Általában nem volt kedve menni, csak ha tatkozó motoron jött, de olyankor az egyik lábát a levegőben kellett tartania, nehogy megégesse a lábszárát.

Aztán a motort ellopták, és azontúl tatkozó fehér Škodáján jártak. De ősszel sohasem volt fehér, a belsejében pedig olyan szag volt, mint egy zöldségszállító kocsi. Az erdő szélén leállították az autót, és úgy szaladtak be a dubovái Lintavába, mint a világ teremtése óta ott lakó állatok.

Sihederként tatkozó eljárt ide az anyjukkal, aztán kivitték a gombát eladni a modrai piacra. Ismert minden növényt, állatot és a madarakat, volt, amelyiknek utánozni tudta a hangját, és a madarak válaszoltak neki. Ő mindig tatkozó körül ugrándozott, mint egy nyúl, félt, hogy elveszíti valahol. Szerette a fák közé feszülő szeptemberi pókhálókat, legyet fogott, és odavetette az éhes pókoknak, kenyérmorzsával kínálta a hangyákat, végignyalta a fák törzsén a gyantát, bedugdosta ujjait a puha moha alá, vagy épp felemelt nagydarab fákat, mohaszőnyeg, és nézte az alattuk futkosó, felülről érkező látogatótól riadt élőlények városát.

Egyszer felemeltek a tatkozóval egy földön korhadó ajtót, és vagy száz sikló tekergett alatta; becusszantak mind a lyukaikba, gyönyörű volt és rémisztő, csupa síkosság, ahogy eltűntek. Volt, hogy elfelejtették, hol hagyták a kocsit, és úgy belemerültek a beszélgetésbe, hogy megtalálták, pedig nem is keresték. Egyszer meg elromlott az autó, sehogy se sikerült beindítani. Nincs víz a hűtőben, mondta tatkozó, mert lázas és dühös volt a kocsi. Dühös volt anya is – akkor velük jött éppen ő is –, hiszen még be se értek az erdőbe. Körülnéztek, hol található vizet, és akkor eszébe jutott tatkónak, hogy van a csomagtartóban bor. Beleöntötte a hűtőbe, és aztán már nem gombászni mentek, hanem eldicsekedni a modraiaknak, hogy az ő autójuk borral megy.

Modra tele volt muslincával. Meg még tele is van. Hősnőnket nevték egyszer a barátai, hogy muslincaglória lebeg a feje fölött, amire ő azt hazudta, hogy ezek a barátnői, mindenhová elkísérik. Még Pozsonyba is...

Mikor ma kiszállt anyával az onkológiára tartva a Klenován, akkor is apró muslincák zümmögtek körül.

Indulás előtt elvitte a kislányt iskolába, és lefényképezte a telefonjával, lássa a nagyika, milyen szép az unokája.

Hősnőnk háztartása viszont kissé furcsa mostanában. A jó szagok elillantak, őzlábat azóta nem evett, hogy tatkozó meghalt, és ha eszébe jut, hogyan főzték be anyjával még egy éve is a lecsót, összeszorul a gyomra.

A férje is furcsa. Az utóbbi időben mindig dobozokat hurcol haza. Azelőtt is hurcolt, de a kartondobozok iránti szenvedélye mostanra immár a megszállottság határát súrolja.

Meg kéne javítani a tetőt, imitt-amott becsorog rajta a víz, a férje meg valamiféle szobát próbál kialakítani a padlástérből, ahol radiátor nincs, a tető résein pedig befűtül a szél, és becsorog a víz. Ő meg teregeti a szőnyegetek padlóra. Ócska, öreg szőnyegekkel béleli ki a padlást, mintha vackot készítené, összehord odafentre mindenféle limlomot, tanyát rendez be magának.

Mesterembert kéne inkább hívnia.

Reggel egy szál alsógatyában kiszalad a kertbe, és fényképez. Mintha a nap minden reggel fennhangon, félre nem érthetőn beszélne neki, hogy hé, jó negyedórja ébresztgetlek, kelj már fel, egyike vagy a nagyon kevés fotósoknak, akiről úgy döntöttem, szólok neki, hát kapd össze magad, vedd elő a jobbik modorodat; ha az üvegen keresztül meg tudnák égetni, bezzeg kiugranál az ágyból! Néha lefekszik a földre, és fűnyalábokat meg fűcsomókat fényképez, máskor meg a fák koronáját. Fényt, fényt fényképez.

A nap egész estig ott őgyeleg az ablakaik körül. Hősnőnk lehúzza a redőnyöket. Elképzeli, milyen virgonc reggel mindenki, hogy örülnek a napnak. Az onkológián meg talán van, aki azt várja, neki ma még felkel-e.

A buszon nekinyomja az arcát az ablaküvegnek: de hiszen ez az ember betonozta a konyhájuk padlóját!

Napközben kőműveskedett valamerre, esténként meg jött hozzájuk. Hősnőnk kérdezte tőle, hogy nincs-e szüksége betonkeverőre, de az ember azt mondta, majd az asszony kever.

Az asszony kis pléhkádban keverte a betont, lapáttal.

Jött az ember mindennap a feleségével meg a gyerekeivel, és nagyokat nevettek, miközben ették a pörköltet knédllivel.

– Lássá, mink úgy esszük a knédlit, mint a nápolyit!

Vízmértéke nem volt.

– Itt van énnekem a szememben minden.

Ha vihar jött, nevetett a család. Az anyuka, az apuka, a két fogyatékos fiú és a süketnéma lány is.

– Így dörög apuka gatyája is reggelente! – Keveset kért a munkáért.

– Nem vagyunk mi rablók...

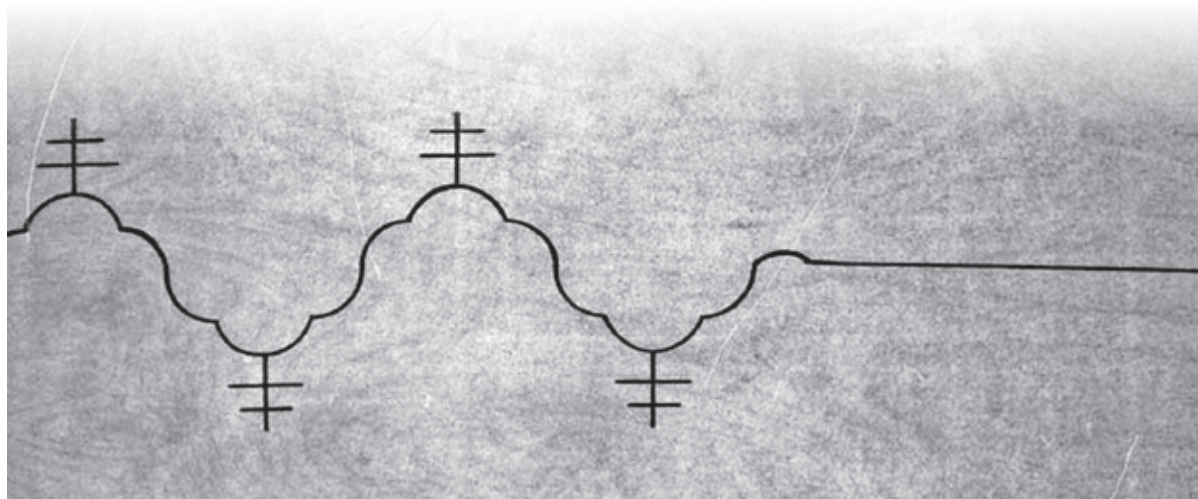
A két fia iszik, a lánya süketnéma, rajta kívül nincs másnak munkája a családban.

– A dolgoz ember mind olyan, mint az öszvér. De egyszer csinállok majd egy céget, én leszek a főnök, és a házak maguktól ugrálnak ki a földből! – mondta mindig.

Aztán megütötte a guta.

Őt látta ma a buszról, ahogy tolt a felesége kiskocsin, pokróccal betakarva. Pezinkba mentek, természetgyógyászhoz.

– De még csak most lesz az első ráolvasás.

Viszi a gyerekeket is, hátha legalább egynek tud segíteni.
– Munka meg semmi – panaszkodik.

Gyötrelmem, szenvedés mindenütt. Anyjától jön a hősnőnk, sírva fakad. Az onkológia várótermében mindenkit ismer már.

– Nézd, anyu, annak a néninek nincs orra! – böködi meg a fia.
– Csitt!

Kemoterápiára bizonyos időközönként járt csak az anyjuk, sugárra minden nap vitték. Rosszul volt tőle, és az állapota azután sem javult, hogy abba hagyták a sugarazást. Hősnőnk húgának Dora lányát közben kirúgták az iskolából. Orvosira járt. Hármásban bandáznak a leggyakrabban – anya, Dora meg ő. Dora be tudja adni az injekciót, és nem is fél, hősnőnk pedig megfürdeti az anyját, kitakarítja, bevásárol; szükségük van egymásra nekik hármuknak. Anya húgával, aki Pöstyénben lakik, naponta beszél telefonon. Néha anya barátnői is felhívják hősnőnket, akinek megjön a húga délután a munkából, aztán ülnek az anyjuk nappalijában, a két lánya és az unokája, majd hozzák a kislányt is, hősnőnkét, és egyszeriben teli van velük a lakás.

Milyen jó is nekünk, jut néha eszükbe.

Pedig talán csak tegnap volt, hogy majdnem elájult, mikor nagymama megsúgta neki, hogy a húgának kisbabája lesz! Beledermedt a hírbe. A húga megint megelőzte, fiúja is előbb lett, gyereke is előbb lesz, hősnőnk imádott Párizsában is előbb járt, előbb is fog férjhez menni, kisbabája lesz!!

Az anyjuk azonnal letette a cigarettát, jön a baba, legyen minden jószagú körülötte, és zajlott a lakásban a kisbabás be- és átrendezkedés, nemcsak a bútorok, hanem a szobák szintjén is. Hol fognak lakni a fiatalok, hova teszik a kiságyat, mi lesz a babával? Be tudja majd fejezni a húg a gyerekekkel az iskolát?

– Nem tudja – suttogta nagymama az olvasó szeméit morzsolgatva.

Azért imádkozott persze, hogy a kisbaba épen, egészségesen jöjjön a világra.

– Már miért ne fejezné be, befejezték mások is, befejezi ő is – nevetett tatkozó.

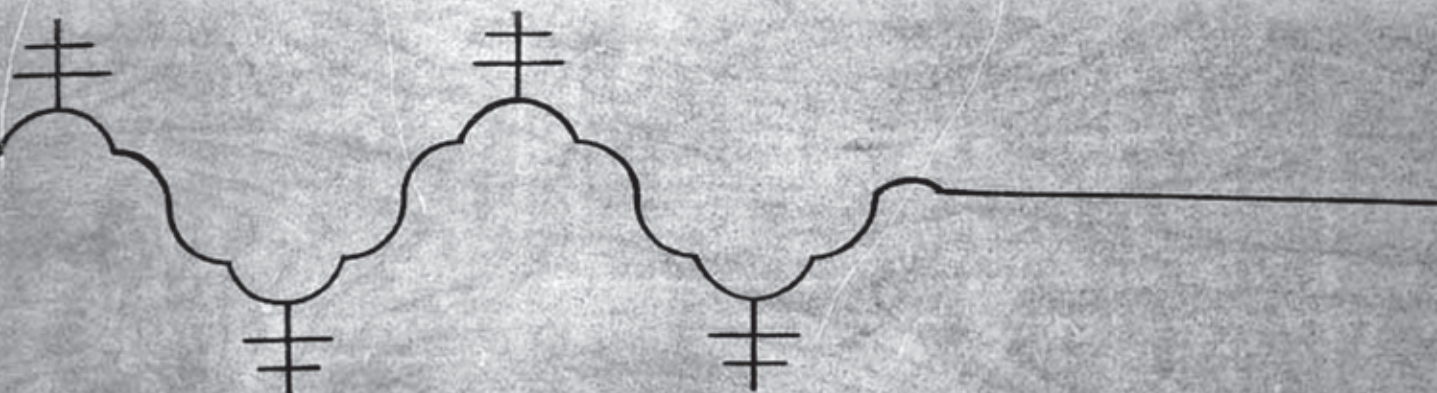
Aggodalmak közt hányódó anyjuk cigarettáról álmodott, de küzdött ellene hősiesen, hitte, hogy a kisebbik lánya befejezi az egyetemet, és egészséges gyereket szül.

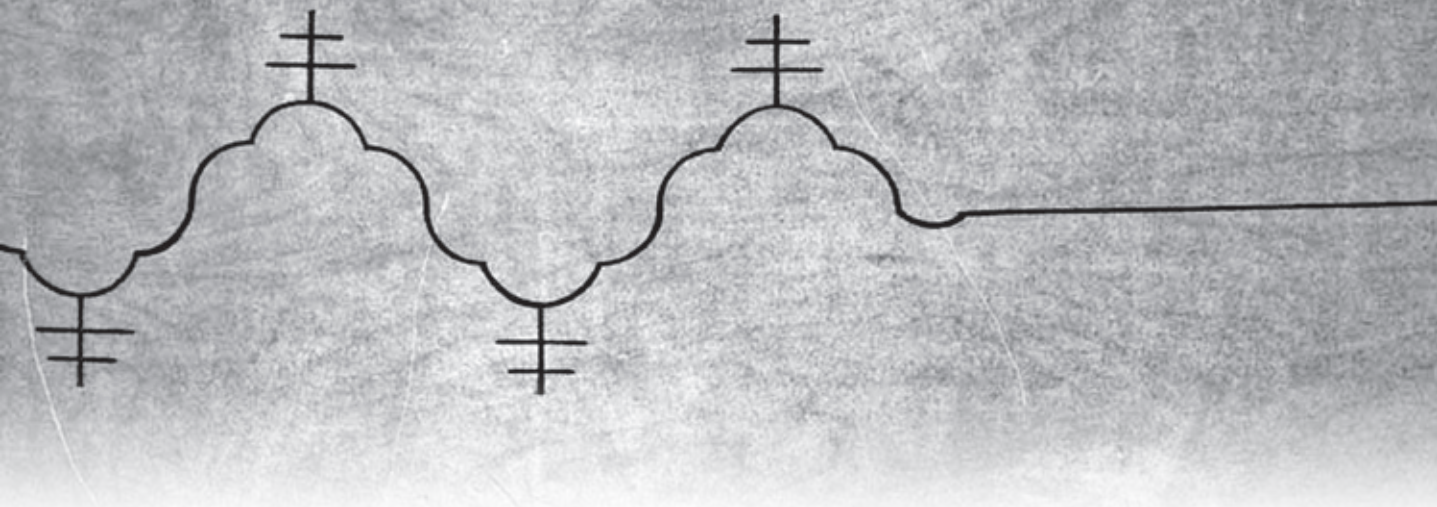
Jött az esküvő, és sopánkodott hősnőnk anyja meg nagyanyja, hogy az istenért, csinálj már valamit azzal a három szál hajjal, ami a fejedben van. Akkor még három volt, ma már csak kettő. Elment Pozsonyba, fodrászhoz.

– Verebesre, fiúsra, itt így, itt meg emígy.

– Van ez a balsamunk, olyan lesz tőle a haja, mint a Hogyishívják kuziné a Galád családból, meg van ez a fixáló, és ettől is olyan lesz – mondta a pozsonyi fodrász.

– Rendben, köszönöm, jöhet minden, csak könyörgöm, nyírjon meg rendesen, kenje fel a galádcsaládós kencéket a fejemre, sőt felőlem a képemre is, gancegál, holnap eskü-

vőre megyek, ki kell nézнем valahogy, és nemcsak a fúmnak kell tetszenem, hanem az anyámnak meg a nagyanyámnak is.

Lesz, ami lesz, vetette hátra a fejét meg az aggodalmait, a fodrásznő a vállára dobott egy bűdös lila rongyot, aztán nyissz, nyissz, gyártotta hősnőnk fejére a frizurát a rádióból szóló szám ütemére.

Mint aki tífusból gyógyult fel. Itt rövid, ott hosszú, itt ilyen, ott meg olyan.

– Ez így mindjárt más, sikkes! – dicsérte a fodrásznő, s hősnőnk legszívesebben sírva fakadt volna a lila fürtelemmel a vállán.

– De hát én olyat szerettem volna, hogy...

– Hiszen ez most a divat! Hova valósi maga?

– Modrába.

– Itt Pozsonyban most ez a divat.

Hősnőnk mégis megkérte, hogy venné a kis gépecskéjét és rövidítené le az ocsmány frizurát legalább hátul, mert se Modrában, sem pedig Bernolákovóban, ahonnan a nagyanyja jön, nem járja efféle szörnyűség. A fodrásznő nyomott még egy kis fixálót, balzsamot is, vette a gépecskét, és zurrogott vele fel-alá hősnőnk nyakszirtjén.

– A fülem körül is.

Finom volt, ahogy a gép végigmasszírozta a nyakát.

Mészáros Tünde fordítása

Veronika Šikulová (1967, Modra): újságírást tanult a pozsonyi Comenius Egyetemen, 1997-ben jelent meg az első könyve. Magyarul is olvasható regénye a *Menettértil* (Mészáros Tünde fordítása, l'Harmattan, Budapest, 2014), a következő, melyből az itt közölt részlet származik, a könyvfesztiválra jelenik meg. Könyvtárosként dolgozik.

Mészáros Tünde (1970, Pozsony): műfordító. A prágai Károly Egyetemen tanult, főként hungarológiát. Szlovákból, csehből és angolból fordít.